

Puuttuva lautanen

Linnan juhlien vastaanottojono luikerteli leppeässä joulukuun tihkusateessa Mariankadulta portaille, sieltä garderoobiin ja käsidesiasemalle, sitten vielä suojahansikkaiden ja kuonokoppien jakeluun ja lopulta rokotusten kautta saliin, jossa presidenttipari jo odottelikin. Presidentti oli tällä kerralla valinnut asukseen keskiaikaisen haarniskan pohjalta ideoidun muoviumpion, joka sointui viehättävästi tohtori Arajärven sävysävyiseen turvafrakkiin.

Sibeliuksen Jääkärimarssi kajahti soimaan, ja ensimmäiset veteraanit köpöttelivät kättelemään. Mutta voi ihmettä! Tuskin pari heistä oli ehtinyt antaa tassua, kun jonossa seuraavana olikin pääministeri Matti Vanhanen.

”Eihän hänen pitäisi täältä tulla”, ehtivät Yleisradion selostajatkin ihmetellä, kun olivat lopulta tunnistaneeet pääministerin. ”Eikös hallitus ole aina ennen tullut Esplanadin puolelta, vai mitä mieltä olet, Marjukka?” ”Näin on, Matti. Tässä saattaa olla nyt jotain outoa.”

Mutta ei siinä mitään outoa ollut, pelkkää parlamentarismia. Se selvisi pääministeri Vanhasen kieltämättä hieman takeltelevasta selonteosta, jonka hän antoi hämmästyneelle presidenttiparille: ”Me tuota ajateltiin hallituksen poikien kanssa – ja tuota niin tyttöjen kanssa myös – että me nyt tuota hoidamme tämän vastaanoton.”

Presidentti piti tilannetta ilmeisen nolona kaiken kansan näkösällä, joten hän pakotti itsensä hymyilemään vaivaantuneesti, hillitsi sähinäänsä ja vähensi kirosanat minimiin kumartuessaan supattamaan Vanhasen korvaan: ”Mitä tämä nyt on, senkin ~~id~~ idiootti! Nämähän ovat Linnan juhlat, ja minä olen emäntä täällä. Häivy siitä!”

Mikrofonit olivat kuitenkin niin lähellä, että ne välittivät joka sanan eetteriin, jossa niitä ällisteli 7,3 miljoonaa katsojaa. Yhtä hyvin, jos ei paremminkin, kuului myös pääministerin vastaus: ”Se on tämä Istanbulin... eiku Lissabonin sopimus. Siinä sanotaan, että kun ei ole kysymys ulkopoliitikasta, niin pääministeri edustaa. Yksin. Tai jos muita tarvitaan, niin sitten hallitus. Ja eihän tätä Linnan juhlaa voi ulkopoliitikaksi sanoa, sisätiloissahan tässä ollaan.”

Kuin Vanhasen sanojen vakuudeksi hänen vielä puhuessaan paikalle taapersivat jonossa Jyrki Katainen, Alexander Stubb, Jyri Häkämies, Mauri Pekkarinen, Stefan Wallin ja lopulta koko hallitus. Ministerit asettuivat parketille pitkään riviin ja alkoivat kätellä perässä tulevaa valtasväkeä. Presidentti jäi koko joukon hännänhuipuksi, ja sieltäkin hänet adjutantti ohjasi ystävällisesti peremmälle: ”Presidentti on hyvä ja siirtyy haukkaamaan iltapalaa... Sinne on sitä katettuna...”

Olihan sitä katettuna, mutta kohta kävi ilmi, että katettuna oli vain täsmälleen niin monta lautasta kuin oli kutsuttu vieraita linnaan. Presidentti puolisoineen ei ollut kutsuttujen joukossa, koska he olivat saapuneet isäntäväkenä, joten ei heille ollut lautasiakaan. Onneksi osa ruoasta oli näppärästi cocktail-tikkujen nokassa, joten syöminen sujui ihan sillä lailla vaan, parlamentaarisesti.

